

► NEWSLETTER NEJEN PRO ČLENY TOP 09 / 1. ROČNÍK / ČÍSLO 2 ◀

TOPlife

Ondřej

Oxfordským výkladovým slovníkem
až do srdce Karla Schwarzenberga

TOP 09

Vážení čtenáři,

za ten čtvrtrok od vydání prvního čísla TOPlife naší republikou otrásl o tolik zásadních zvrátů a událostí, že je snad musela zachytit i Richterova stupnice. Náhlé a dramatické výměny ministrů jako by z oka vypadly Velmi křehkým vztahům, pomalé očkování, nesmyslná opatření, doslova výbušná kauza Vrbětice a vicepremiér Hamáček, který ji chtěl zamést pod koberec nákupem milionu dávek neproověřené vakcíny Sputnik V. A k tomu všemu prezident, který by nejráději místo české hymny zpíval tu ruskou. Čelní představitelé státu mají historicky nejnižší důvěru občanů. Není proto divu, že lidé už netrpělivě vyhlížejí volby do Poslanecké sněmovny a že se mnozí Češi vůbec poprvé za svůj život modlí za lepší budoucnost.

Ale než k těm toužebně vyhlíženým volbám dojde, pojďme si společně zpříjemnit jinak útrpné čekání dalším, v pořadí druhým číslem TOPlife! Co jsme si pro vás připravili? Dozvíte se například, co zna-

mená tajemný pojem „mladosta“. Ředitel Gymnázia J. K. Tyla Matěj Havel v exkluzivním rozhovoru prozradí, jak se dostal na kandidátku TOP 09 do Poslanecké sněmovny. A taky proč jsou vlaky láska a kolik členů jeho početné rodiny s ním tuto vášeň sdílí. O své vášni se v tomto čísle rozepsal i Marek Ženíšek, ale prozradíme jen to, že se k jeho zálibě neodmyslitelně pojí tenisky. Fanoušci všeho sladkého, zbystřete! Dočtete se totiž, jaké čokoládové vajíčko letos připravil Lukáš Otys ve své cukrárně a čím je speciální. Radovan Auer, zastupitel v Šumperku, si pak ve svém příspěvku krásně zavzpomíná na své návštěvy Ukrajiny. A konečně Ondřej Kolář, starosta Prahy 6, prozradí, čím si získal přízeň samotného knížete. Ale konec napínání, čeká vás číslo plné zajímavostí!

Máte tip na některou konkrétní osobnost, o které byste si chtěli přečíst příště? Napište na: jana.pleyerova@top09.cz

Pohodový čas strávený u čtení TOPlife vám přeje

Redakce TOP 09
Jana Pleyerová,
Vladan Vaněk

Ondřej Kolář: Oxfordským výkladovým slovníkem až do srdce Karla Schwarzenberga

Než jsme si na zahradě za chalupou, která byla vždycky hodně podmáčená, udělali rybník, rostla tam – právě díky spoustě vody – hustá a tvrdá tráva; taková ta, co roste v mokřadech. Náš kocour tam chodil k tůňce lovit žáby. Podstatné je, že jsme tu dlouhou a tvrdou travu často kosili, abychom ze zahrady neměli bažinatou džungli. Tehdy se to ještě smělo. A protože rodiče dleli tu v Americe, tu v Rusku, staral jsem se o zahradu nejvíc já. Jednoho dne se tam tak pěkně po pás schovaný v trávě oháním kosou a najedou se mi z kapsy ozve: „GOVORIŤ MOSKVA! SLJUŠIJŤ MOSKVU!“

No vída, teď když se to nejmíň hodí, volá táta. Ono taky jaký jiný vyzváněcí tón si má člověk nastavit na telefonu, když mu táta toho času dělá v Rusku velvyslance.

„Co děláš?“

„Sekám travu, už byla až po pás.“

„Jé, to seš hodnej. Poslouchej, sedíme tady teď u nás s knížetem...“

„S Karlem?“

„No jasně, znáš někýho jinýho?“ Pravda, žádného jiného knížete jsem v té době neznal.

„No a kníže povídá, že mu končí holka, co u něj dělá tajemnici. Hledá někoho nového, a jestli bys to prý nechtěl dělat.“

„Já?“

„Jo, pamatuje si tě prý z kampaně a ptá se, jestli bys to chtěl dělat.“

„No, asi jo, já nevím...“

„Tak jo, tak čau!“

Celý zbytek dne jsem přemýšlel o tom, čím může šestadvacetiletý student práv být ku prospěchu

předsedovi parlamentní politické strany a ministroví zahraničí. Ale tak bude to minimálně dobrá zkušenost a politika mě vždycky zajímala, tak proč ne, řekl jsem si a za pár dní jsem seděl v nějaké kavárně v Praze s Karlem Schwarzenbergem a jeho končící tajemnicí.

„Tak hele, budeš mít kancl na Újezdu, jo, za šéfem budeš chodit na Zamini a zbytek ti řeknou,“ povídala končící tajemnice Gábina, kníže

Poslouchej, sedíme tady teď u nás s knížetem...“

„S Karlem?“

„No jasně, znáš někýho jinýho?“

Karel pokýval hlavou.

„Vítejte!“ a šlo se domů. Hergot, celé je to takové rychlé, myslím si, ale tak uvidíme.

Další den už jsem se hlásil na Újezdě v kanceláři. Nebude to tady špatný, říkám si. A hned pojď, máme pro tebe úkol, protože za pár týdnů je celostátní sněm a je potřeba připravit pár věcí. Musíme pozvat zahraniční hosty a potřebujeme, aby předseda podepsal pozvánky a vůbec, ty to musíš zařídit. Jo a taky je sněm Jihomoravského kraje, kde se to teď pěkně hádá. Musíte tam s předsedou jet a tak dále a tak dále. Holkám jsem řekl, že to je sice hezký, ale že vím kulový, co jsou sněmy a sjezdy a kdo je kde čeho předseda.

„To poznáš,“ odvětily.

Moje první cesta s knížetem tak vedla na jižní Moravu. Vybaven štosem zvacích dopisů pro potentáty ze spřátelených evropských stran, vydal jsem se na Minister-

stvo zahraničí, odkud se vyjíždělo.

„Kde se flákáte, člověče?!“ přivítala mě šéfka kabinetu ministra, baba od rány, která hulila jako lokomotiva. Po nějaké době jsem pochopil, že si dělá tak trochu srandu a je to vlastně strašně fajn ženská.

„Tamhle jsou kluci, běžte s nimi, šéf dorazí.“

Ti dva kluci byli hoši z ochranky, říkejme jim třeba Pavel a Jirka.

„Sedneš si dozadu, šéf si sedá dopředu, nemá rád to houpání vzadu, jo?“ Odvedli mě k autu, počkali jsme na šéfa a jelo se.

Na tu cestu nezapomenu nikdy. Nejenže jakmile to bylo možné, nasadil řidič tempo

250, ale kníže Karel se zjevně nudil, a aby zahnal dlouhou chvíli, jal se zkoumat, k čemu slouží všelijaké čudlíky, které má v dosahu. Když vám někdo za jízdy zapne na plný pecky rádio, tak to je celkem v pohodě. Řidič Jirka bez mrknutí oka Radiožurnál ztlumil, zvednul ukazovák, podíval se na šéfa, mrknul a zmáčknul svůj čudlík, načež se rozblíkal modrý majáček a kníže něco spokojeně zabroukal. Neznamenalo to ale, že by přestal zkoumat čudlíky. A bohužel jich pár objevil i na stropě.

Nevím, jestli jste někdy letěli ve vrtulníku nebo strčili hlavu do míchačky na beton. Ale když se Karlovi podařilo v těch dvou stech padesáti kilometrech za hodinu otevřít naplno střešní okno, myslel jsem, že vyletím z kůže. Jirka, aniž by hnul brvou, opět jen zvedl ukazováček a střešní okno zavřel. Za hodinu jsme byli v Židlochovicích u Brna.

A close-up portrait of a man with a full, well-groomed reddish-brown beard and mustache. He is wearing glasses with a yellow and black tortoiseshell pattern. He is dressed in a dark blue suit jacket, a white collared shirt, and a red tie with a white pattern. He is smiling slightly, looking directly at the camera. The background is a plain, light color.

Ondřej

„Vítejte, předsedo!“ hrnul se k nám bodrý chlapík, místní předseda. A za ním se valí druhý, ještě bodřejší předseda jiného kraje, který přijel na čumendu. Zahalasil: „No jo, ty šplhouno, ty se musíš hlásit vždycky jako první. Zdravím vás, pane předsedo, nazdar mladej!“ Ani jeden z těch bodrých mužů už v Topce není.

Sněm v Židlochovicích byl skutečně výživný. Hádalo se to, řezalo se to, zvyšovaly se hlasy. Dneska už vím, že šlo vlastně o naprosto standardní sněm, ale když jste někde teprve chvilku a nic takového jste nikdy předtím neviděli, tak jste jako to tele, co čumí na nová vrata. Hlavně ty dopisy, říkám si. Ve vhod-

nou chvíli, když přednášeli své projevy různí kandidáti do všelikých funkcí, jdu za šéfem, že tady jsou zvací dopisy pro zahraniční hosty a jestli by je podepsal.

„Kdo to psal?“

„Holky v ústředí, ale do angličtiny jsem to překládal já, co se děje?“

„A prosimvás, kde jste se učil angličtinu? Tohle je úplná blbost!“ povídá Karel a perem podtrhuje jednu frázi. „To je běžná formální fráze, pane ministře,“ povídám. Karel odvětil, že možná mezi rednecky někde v Alabamě a že tohle nepodepíše.

Dědku, bručím si pro sebe, já ti dám rednecky v Alabamě. Zašil jsem se do kouta s počítačem. Oxfordský výkladový slovník je na-

štěstí i v online verzi, a tak jsem byl za chvíli zpátky u Karla. Povídám, že nechci rýpat, ale jestli by pan ministr koukl tady do oxfordského slovníku... Trošku se zamračil, pak se na mě podíval, usmál se a řekl: „Dejte to sem!“

A všechno podepsal.

Když jsme se po letech bavili u něj na Dřevíči, já už jako starosta, který vylezl z policejní izolace poté, co se zasadil o sundání jedné neslavné sochy, a on jako čestný předseda naší strany, řekl mi, že právě tímhle jsem si ho získal.

Každá další cesta s Karlem, ať už jsme jeli kamkoliv, byla úžasná. Ostatně stejně jako Karel Schwarzenberg sám.

Matěj

Můžeme jen remcat, ale čemu to pomůže?

Matěj Ondřej Havel: Můžeme jen remcat, ale čemu to pomůže?

Matěj žije s rodinou v Hradci Králové, kde se narodil a má tady, jak říká, svůj hlavní kořen. 34letý učitel stojí tři roky v čele hradeckého Gymnázia J. K. Tyla, a patří tak k nejmladším ředitelům v kraji.

Bylo pro tebe povolání učitele první volbou?

Jednoznačně. Já to chtěl dělat už od základní školy, šel jsem si za tím. Pamatuji si, že nám v prvním ročníku na pedáku položili otázku, proč jsme tady. Tehdy jsme jen dva odpověděli, že chceme být učiteli. Nakonec je ta realita ale našťástí jiná. Z naší skupiny je učitelů mnohem více než jen my dva.

Třeba v tom hrají roli i lepší finanční podmínky a, jak se říká, hlavní dva důvody – červenec a srpen.

Ale jdi, takhle to není. V současnosti už můžeme učitele zaplatit lépe než dříve. Zvýšení platů bylo nevyhnutelné, to by tady už nikdo nezbyl. Posunuli jsme se z nepříjemného do přijatelného, výše platů ale stále není odpovídající. Volný červenec a srpen jsou možná příjemné benefity, rozhodně

ale ne dva hlavní důvody. (smích) Kdyby to bylo tak atraktivní, mohli bychom uchazeče o zaměstnání odhánět. Kolegové ředitelé jistě potvrdí, že sehnat dobrého učitele je často o přemlouvání a doprošování.

Obrátme list, máš čtyři děti.

No a? (úsměv)

Jak to zvládáte?

Zvládáme to dobře, moje manželka je statečná, silná žena. Když

Když jsem byl malý, maminka mi vyprávěla o „Pardubicích“, prý je to i někde na mapě.

jsme se brali, říkali jsme si, že dvě jsou asi málo a že uvidíme. Tak máme čtyři. Rodina je moje největší životní radost.

Jaká byla tvoje motivace k tomu, aby ses aktivně zapojil do politiky a vstoupil do TOP 09?

TOP 09 podporuji dlouhodobě. Impulsem pak byly volby v říjnu 2017, kdy se Topka těsně dostala do Sněmovny. S blízkým kamarádem jsme se dohodli, že se aktivně zapojíme ve straně a budeme po-

máhat s kampaněmi. Chtěli jsme přispět k posílení pravicové a proevropské politiky. Mohli bychom dál remcat u vína, ale čemu by to pomohlo?

A teď kandiduješ do Parlamentu.

Dvakrát jsem ve volbách dostal větší množství preferenčních hlasů, tak jsem souhlasil s kandidaturou. Tohle je pořádná výzva. Mám kolem sebe tým mladých, energických lidí, kteří mají tah na branku. Věříme tomu!

Co děláš, když neřídíš školu a nestaráš se o politiku?

Mám ty děti přece! A všichni se společně věnujeme skautingu. Hrají taky na varhany v kostele, čtu, a tak. A kápnu

božskou, chovám silnou vášeň pro železnici. (smích) Náš starší syn ji evidentně zdědil po mně, pracujeme na vlastním modelovém kolejišti. Druhého syna, ještě jako novorozence v kočárku, jsme vzali na první procházku na nádraží. Snad ho taky nakazíme! **Ještě otázka, kterou nelze opomenout: Hradec, nebo Pardubice?**

Když jsem byl malý, maminka mi vyprávěla o „Pardubicích“, prý je to i někde na mapě. (smích)

Marek

MLADOSTA - mladý starosta

Marek Sovka: Mladosta a život na vesnici

Mladosta? Co to znamená? Mladosta pochází od slova mladý starosta. Starosta od slova starat se. Často slyšíme, že se mladí o politiku nezajímají, ovšem když jsem si 31. ledna 2018 přečetl článek České televize s názvem „Z pětatřiceti zemí OECD je Česká republika státem s nejnižším zájmem mladých lidí o politiku“, byl jsem doslova šokován a uvědomil jsem si, že to nemůžu nechat jen tak. Proto jsem se rozhodl právě mladým lidem přiblížit svou práci a komunální politiku projektem Mladosta. Při vymýšlení celého projektu jsem využil své vlastní zkušenosti s vedením krajské buňky politické mládežnické organizace TOP týmu. Po pár měsících plánování a práce byl projekt Mladosta připraven. Protože právě občané mají největší možnosti ovlivnit prostor, ve kterém žijí. Nikdy není pozdě! A jak se to rozjelo a kdo vlastně jsem? Jsem jeden z nejmladších starostů v republice, proto mi taky říkají Mladosta. Už na střední jsem měl plnou hlavu plánů, co by se u nás na dědině dalo zlepšit. No a hned, jak mi bylo 18, jsem se do toho pustil. Ve 20 letech mě zvolili místostarostou a ve 24 letech jsem získal důvěru obce a stal se starostou. Rozjel jsem proto Mladostu naplno. Začal jsem posílat na Instagram momentky ze života vesnického starosty, který je navíc mladé ucho. Zaplavily mě zprávy od lidí s elánem, sny a odvahou. Tak jsem začal jezdit i po školách a přednáším o velké politice.

Mladosta jako pojem taky upozorňuje na to, že starostování není jen o věku, ale že i mladí nemusejí roky zrát, než si troufnou něco změnit. Je to o vůli, pili a vytrvalosti, protože překážek na cestě je spousta,

a než se nějaký projekt „narodí“, projde většinou pekelnými porodními bolestmi. Jde ale o to, aby ta láska, která je vložena do projektu, byla vidět, a občané a veřejnost ji ocenili. A proto se snažím předávat svoje zkušenosti i dále. Mladí mohou sledovat na našich sociálních sítích, jak stavby rostou, jak se projekty finalizují a jaké akce u nás probíhají. Tím přibližuji moderní řízení obcí ostatním. Vesnice, to je prostor pro nekonečnou kreativitu. Na jedné straně něco opravíte, na druhé vám něco spadne. Lidé z velkých měst si často myslí, že my z vesnic jsme úplně mimo, máme boty od hnoje a neumíme jít z talíře, ale právě na vesnicích to všechno začíná. Ať už to jsou tradice, folklór, hody, nebo i to oblíbené pivo a víno, které všichni s oblibou pijeme. To se ve městě vyprodukovat nedá. Stejně jako vinař pečuje o svou révu s láskou, tak i starostové na malých obcích pečují o svoje občany – připravují projekty, investiční akce a starají se o kulturní využití.

Komunální politika je řemeslo. Ve městě si asi těžko někdo chodí stěžovat primátorovi, ale na malé obci se to u starosty děje často. Úřednický aparát totiž není tak velký. Člověk vykonávající funkci starosty musí být patriot a mít rád lidi. Já to tak naštěstí mám a radost z práce se snažím předávat i za hranice našeho katastru. Snažím se dokázat, že i vesnice může žít moderně a být „smart“. Poukazuji na to, že kvalitní architekturu nenajdete jen ve městě, ale že i malá obec může mít krásný designový sál. Každý týden navíc píšu text „A co se dělo minulý týden v Branišovicích?“, kde se občané dozvědí, co je nového, co se kde bude stavět, opravovat, konat a na co si dát pozor. Od zvolení říkám, že starostování je velká divočina. Je to ale hlavně poslání. Občané nám důvěřují a naším cílem by mělo být jejich důvěru nezklamat. Zároveň musíme ochránit staleté majetky naší instituce a přihodit i něco nového. Mladosta už teď není jenom o mně. Mladosta je projekt, jak nadchnout mladé pro jejich vesnici nebo město. My mladí umíme myslet ve velkém. Ještě jsme nestihli upadnout do letargie a taky dokážeme být pěkně tvrdohlaví, což se v politice hodí. Je nesmysl, že mladé politika nezajímá, a je nesmysl, že život na vesnici je nuda. Tak už se do toho taky pusťte. Rád poradím, když budete mít zájem. Nebo mě aspoň sledujte na tom Instagramu. Mám tam hodně fotek v kroji, bude vás to bavit. :-)

Radovan

Ukrajina je suverénní země

Radovan Auer: Moje cesty na Ukrajinu

Poprvé jsem vyrazil na Ukrajinu jen kousek za hranice, na Podkarpatskou Rus.

S kapelou jsme se vydali zpříjemnit účastníkům zájezdu Silvestra s jednou začínající cestovkou. Cílem byla bývalá četnická stanice v Koločavě, kde Nikola Šuhaj střílel na četníky. Ocitli jsme se uprostřed povinné četby. Cesta trvala kvůli nevyzpytatelnému počasí o dost déle, než se plánovalo, a když se řidičům podařilo v závějích zaparkovat, oznámili, že ruší všechny výlety a zasedli s námi k vodce. Nezbylo nám nic jiného, než chodit po vesnici a přemlouvat místní, aby vytáhli ze stodoly žigulíka a někam nás vzali. Ochotní řidiči se chlubili, jak jejich babička seděla na klíně Ivanu Olbrachtovi. A protože probíhaly svátky a často šlo o kluky, co k nám jezdí pracovat, předháněli se ve znalostech Česka. Idealizovali si první republiku, kdy patřili k Československu a kdy „vše fungovalo“. Budoucnost viděli růžově, protože si za peníze vydělané na českých stavbách postaví sruby a v těch budou ubytovávat české turisty, jichž jsme byli předvojem a jejichž invaze se čekala každým dnem.

Podruhé jsem vyrazil na opačný konec, do Doněcku. Pár týdnů před vypuknutím konfliktu tam hrála Plzeň Evropskou ligu. Donbas Arena prý byla tehdy nejmodernějším stadionem v Evropě, který byl postaven kvůli EURU 2012. Cestou z letiště jsme na hlavním náměstí pod sochou Lenina viděli demonstraci za při-

Ukrajina je suverénní země, která si jasně zvolila cíl cesty – chce být součástí evropského společenství.

pojení k Rusku. Bylo pod nulou, na stadionu ale bylo teplo. Tisíce plynových hořáků jely naplno. Rowdies v kotli byli svlečení do půl těla, zahaleni jen ukrajinskými vlajkami. Nevypadali přátelsky a Čechů bylo na obrovském stadionu jen pár desítek. Hned po výkopu se ale nad kotlem objevil obří nápis „ČEŠI, DĚKUJEME“. Pár dní předtím totiž Česká republika přijala na léčení lidi zraněné na Majdanu. Z tisíců úst zazněl ne úplně vyvedený, ale o to dojemnější pokus o zpěv naší hymny. Pak si rowdies sundali z tyčí modrožluté vlajky, početnější zbytek stadionu udělal totéž s vlajkami rudými, často se srpem

a kladivem, a začali se bít. Nás si nikdo nevšímal a Viktorka postoupila. Ten stadion už ale nestojí. Ani hotel, ani letiště. Socha Lenina ovšem ano.

Naposledy jsem byl v Kyjevě na knižním veletrhu. Břetislav Rychlík, který tam často režíruje, nám ukázal město. Viděl jsem evropské město v postsovětských kulisách. Flat white k pirohům, vodka zapíjená cidrem a Uberem přijel buď Superb, nebo Volha. Město žilo kulturou, atmosféra mi v mnohém připomínala devadesátá léta u nás a euforii ze svobody.

Ukrajina je suverénní země, která si jasně zvolila cíl cesty – chce být součástí evropského společenství. Útok na Ukrajinu je útokem na evropské hodnoty, na nás. Češi mají na Ukrajině, možná nezaslouženě, pověst staršího bratra. A starší bratr se přece mladšího zastane, když mu chce sígnabanačit.

Lukáš

Babiš je baron Prášil

Lukáš Otyš: Babiš je baron Prášil.

Na dělové kouli jsme ho vystřelili mimo Česko!

Víte, co to jsou Fabergého vejce?

Původně to byly zlaté klenoty ve tvaru velikonočního vejce, které vytvořil ruský zlatník a klenotník Carl Fabergé. Ten pocházel z rodiny hugenotských uprchlíků z Německa a spolu se svými spolupracovníky vejce vytvořil v původně rodinné klenotnické dílně v Petrohradu na přelomu 19. a 20. století. Proč ta úvodní lekce z historie? Nejsem „jenom“ politik.

Když jsem ještě pracoval jako mediální obchodník, vysloužil jsem si přezdívku „Lukáš cukrář“. Kolegové se totiž dozvěděli, že jsem také živnostník, spolumasítl pražské cukrárny St. Tropez. Přiznávám, že jsem jako podnikatel nedostal nikdy nic zadarmo, ovšem během pandemie jsem si sáhl na dno. Společně s kamarády podnikateli a živnostníky jsme se stali obětí zoufale byrokratické, pomalé a nedostatečné vládní podpory.

Avšak jestli jsme my Češi v něčem excelentní, tak ve schopnosti hledat cestu ze všech krizí

a eskapád v humoru, nadsázce a vtipu. Ostatně Jaroslavu Haškovi posloužila česká nadsázka jako inspirace pro hlavního hrdinu jeho světoznámého humoristického ro-

Během pandemie jsem si jako podnikatel sáhl na dno

mánu. I my v cukrárně jsme chtěli zakončit měsíce šílenství symbolicky s humorem.

V duchu zmiňovaného zlatníka Carla Fabergého připravujeme každoročně čokoládové vajíčko Egg Tropeziene, které reaguje na významnou společenskou situaci v Česku nebo ve světě. Letos bylo naše mistrovské dílo reakcí na zoufalé vedení země během pandemické krize. Naši cukráři letos ztvárnili premiéra Babiše jako barona Prášila chlubicího se cizími úspěchy a slibujícího nesplnitelné.

Podobně jako postava z filmu Karla Zemana letí čokoládový „baron Babiš“ na dělové kouli (vejci) a v ruce drží virus covid-19. Nakonec jsem vejce předal společně s otevřeným dopisem premiérovi na Úřadu vlády.

Dělová koule byla úmyslně zrezlá a děravá, aby symbolizovala děravý stát a rozpadající se ekonomiku se zdecimovaným podnikatelským prostředím. Celou čokoládovou skulpturu podpírala ruka nevinného národa, který se stal obětí špatného vedení premiéra barona Prášila. Vejce ze Saint Tropez ztvárňuje pomyslné vystřelení premiéra a celé jeho vlády do propadliště dějin, což by bylo i nejefektivnějším řešením pro celou zemi.

Doufám, že až budeme příští rok vybírat významnou událost jako inspiraci pro naše vejce, bude ta inspirace přece jen trochu pozitivnější.

Marek

Nejsem Forrest Gump

Marek Ženíšek:

Nikdo není Forrest, proto je důležité zůstat v klidu

Člověk se občas ptá, co dělat pro to, aby se nezbláznil. Můj recept na přičetnost? Cestování a běh.

Při svých cestách jsem si vždycky do kufru přibalil i tenisky, a ať jsme byli kdekoli, nejvíc mě bavilo poznávat město při ranním výběhu. Kromě běhání patří k mému životu cestování. Zatím převážně letecky či autem. Skloubit obě záliby – poznávání nových zemí a transport pomocí běhu – se mi totiž asi nepodaří, nejsem Forrest Gump. Přesto se ovšem snažím alespoň půl hodiny běhat i v cílové destinaci, ať už je to Brazílie, Kyrgyzstán či Mongolsko. Mám ale jeden vroubek: vynechal jsem běh v Mali, tak snad příště. Nejhezčí ranní běh byl zatím uličkami starého města v Jeruzalémě během východu slunce.

Při běhání mi často dělá parťáka můj syn. Já běhám po svých a on má speciálně vyrobenou tříkolku pro takové kluky s hendikepou, jako je on. Díky elektrickému pohonu mi někdy dává dost zabrat, aby mi nekontrolovatelně neujel a já s jazykem na vestě nezůstal viset někde za ním.

Velmi rád poznávám nové země a nadchnul jsem pro to i svého juniora, který čas od času cestu sám připravil, zařídil, a letěli jsme tak na pár dní do nějaké metropole.

Po dobu pandemie jsme tuto naši oblíbenou aktivitu hodně zane-

Za svůj život jsem zatím navštívil necelých sedmdesát zemí světa, takže mi jich ještě více než polovina zbývá. :-)

dbávali. O to víc se těším, až to snad, doufám, od léta zase rozjedeme. Naposledy jsme někde byli v lednu loňského roku, takže se už nemůžu dočkat. Navíc cesty se synem jsou obzvláště zábavné a někdy i napínavé. Při poslední cestě s juniorem jsme zapadli s autem v bahně někde u hranic s Jordánskem. A nikde ani známka signálu. Takže to bylo pořádné dobrodružství, ze kterého nám už navždy zůstane spousta vzpomínek.

Cestování mě bavilo už jako kluka. Hned, co se po roce 1989 otevřely hranice, mě to táhlo nejdřív do

západní Evropy, a pak ještě o kus dál. Na gymnáziu jsem byl v roce 1995 na dva měsíce v USA. V té době to stále nebylo běžné. Tehdy jsme se na takovou cestu vydali, pokud mě paměť neklame, pouze dva z celé školy. Potom se k tomu postupně přidalo ještě studium politologie na vysoké škole, kde jsem se začal hodně věnovat jednak moderním dějinám těch zemí, které jsem navštívil, a následně i jejich politickým systémům. A tahle „úchylka“ mi zůstala dodnes.

Časem se přidaly pracovní cesty, díky kterým jsem mohl poznat země, kam bych se asi normálně nepodíval. Ruku na srdce – mnohem lepší je ale soukromé cestování. Tady u mě stále vede Kambodža či Jihoafrická republika a její Kruger National Park.

Za svůj život jsem zatím navštívil necelých sedmdesát zemí světa, takže mi jich ještě více než polovina zbývá. :-) A pevně věřím, že všichni, co rádi cestují a poznávají jiné země, budou už brzy mít možnost zase vyrazit.

